

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobců: **a) Mgr. I.K.**
 b) M. K.
 oba zastoupení advokátem JUDr. Jiřím Rakem
 sídlem Štefánikova 58/31, 742 21 Kopřivnice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
 sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava-Moravská Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 č. j. MSK 66225/2019, ve věci stavebního povolení

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10. 6. 2019 č. j. MSK 66225/2019 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 19 455 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Raka, sídlem Štefánikova 58/31, 742 21 Kopřivnice.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 č. j. MSK 66225/2019, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 9. 8. 2017 č. j. MMFM 99495/2017, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Silnice I/48 Rychaltice - Frýdek-Místek SO 129b-příjezdová komunikace Ke stolárně v Rychalticích“ na pozemcích parc. č.X a X v k. ú. Rychaltice (dále jen „stavba“).
2. V podané žalobě žalobci vymezili tyto žalobní body:
 - 1) Námitkou týkající se účelu příjezdové komunikace a jejích parametrů (odvolací námitka č. 3) se správní orgány obou stupňů nezabývaly. Správní orgán I. stupně čistě formalisticky uvedl, že komunikace odpovídá normě ČSN 73 6109 a zamítl ji s tím, že námitka měla být uplatněna v územním řízení. Žalovaný uvedl, že byla-li námitka uplatněna v řízení o umístění stavby, pak ji již nelze uplatňovat v řízení stavebním. Žalobci, resp. jejich právní předchůdci již dříve námitky proti této stavbě uplatňovali, ale vzhledem k tomu, že v době konání územního řízení podrobné technické parametry příjezdové komunikace nebyly známy, nebylo možné se k nim podrobněji vyjádřit. Dále žalobci rozvedli důvody, pro které mají za to, že norma ČSN 736109 nebyla splněna. Jedná se o normu, který stanoví základní požadavky pro navrhování a projektování polních cest, jednotlivých prvků polních cest a stanovuje základní podmínky pro jejich stavbu, rekonstrukce, opravy a údržbu. Podle žalobců nejsou splněna kritéria zpřístupnění pozemků vlastníkům, zpřístupnění krajiny, kritéria vlastního provozu, ani kritéria vnějších vztahů (krajinotvorné funkce, ekologická funkce, půdoochranná funkce atd.). Žalobci dále zdůraznili, že komunikace není vhodná pro provoz nákladních vozidel o nosnosti více jak 12 tun a dále, že sjezdy k nemovitostem žalobců podle stavebního úřadu vybudovány nebudou. Stejně tak není pravdou, že jde o přehledný rovinatý úsek. Žalobci nesouhlasí s tím, aby zde byla vybudována polní cesta, neboť dříve ze svého pozemku před domem vyšli po krátkém úseku asfaltové cesty na silnici rovněž asfaltovou a k autobusové zastávce. Nyní žádnou asfaltovou cestu nemají a polní cestou bez chodníku nelze bezpečně a v normální obuvi slušně chodit.
 - 2) Námitka týkající se odtoku dešťové vody (odvolací námitka č. 4) byla stavebním úřadem vypořádána nesrozumitelně. Stavební úřad rozhodl, že námitce vyhověl, avšak odvolání bylo v této části zamítnuto. Žalobci odmítají tvrzení, že podélný návrh komunikace co nejvíce kopíruje stávající terén a že charakterem odpovídá stávající příjezdové komunikaci. Žalovaný neměl k dispozici žádný důkaz o tom, jaká byla komunikace před její dnešní regulací, a proto nemůže nic srovnávat. Předchozí komunikace jako polní cesta měla schopnost dešťovou vodu vsakovat, neboť nebyla nijak zpevněna a regulována a zejména její sklon byl zcela opačný, tj. směrem ke svahu a nikoliv směrem k nemovitostem žalobců. Žalovaný se mýlí a zatěžuje řízení vadami z důvodu neznalosti místních poměrů. Navíc nyní již zbourané oplocení s betonovou podezdívkou bránilo případnému vtékání dešťové vody na zahradu pozemku parc. č. X před domem č. p. X. Je proto nepravdivé tvrzení, že cesta zůstala ve stejné úrovni jako dříve. Ve skutečnosti je položena výše, nad úroveň nemovitostí žalobců, což dříve nebylo a navíc je vyspádována směrem k pozemkům žalobců. Při každém dešti se přívalová voda valí přilehlou zahradou parc. č. X a ničí veškerou úrodu zeleniny a ovoce. U již vybudované cesty není vybudováno žádné odvodnění, ani jednoduchý trativod s využitím vedle tekoucího potoka. Žalobci dále uvedli, že z důvodu absence plotu má do obou zahrádek volný přístup také zvěř, která ničí vše, co nezničila stékající voda. Během času se ukázalo, jak se

projektant a pracovníci stavebního úřadu zásadně mýlili, když všechny námítky paušálně odmítali. Na místě samém se nikdo nebyl podívat, aby byla učiněna náprava. Žalobci namítli, že v tomto případě se jedná o otázku stavebně technického řešení a podmínek pro provedení stavby, které představují hlavní předmět stavebního řízení a opakované odkazy na uplatňování námitek v územním řízení je ze strany správních orgánů nepatřičné.

- 3) Stavební úřad nevyhověl ani námítce žalobců ohledně nevybudování sjezdů k jejich nemovitostem a zbouraného oplocení (odvolací námítka č. 5) a také opomenul již zmiňovaný účel polní cesty dle označení ČSN, a to zpřístupnění pozemků vlastníků. Nelze souhlasit s tvrzením správních orgánů obou stupňů, že vybudování sjezdů a obnovení oplocení s bránou není součástí tohoto řízení, když odkazovaná norma toto přímo ukládá. Nepřípadné je také to, že žalovaný odkazuje žalobce na možnost uplatnění odkládací podmínky ve smlouvách za účelem vybudování sjezdů na jejich pozemcích, ignoruje skutečnost, že se jedná o dobu na počátku všech řízení, tj. mnoho let zpět, kdy právní předchůdci žalobců se stavbou nesouhlasili, natož aby dávali souhlasy, že jim budou zbourány ploty. Odkaz na možnost uplatnění této námítky v územním řízení je proto nesmyslný a byrokratický.
- 4) Správní orgány nevyhověly ani odvolací námítce č. 6, týkající se nutnosti provedení potřebného dopravního značení. Současný stav představuje přímé ohrožení majetku i zdraví uživatelů příjezdové komunikace. Stavební úřad se s touto námítkou nijak nevyřadil a neprovedení dopravního značení ničím nedoložil.
- 5) Žalovaný se nevyjádřil ani k námítce mnohaleté činnosti stavebního úřadu, který k četným a opakovaným pochybením stavebníka neustále účelově prodlužoval řízení, odkládal rozhodnutí, nedůvodně řízení přerušoval a vytvářel podmínky pro soustavné porušování zákona.

3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně s poukazem na ust. § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebnímu řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), podle kterého účastník stavebního řízení může uplatnit námítky proti projektové dokumentaci způsobu provádění a užívání stavby nebo k požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčen na svých právech, přičemž k námítkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, se nepřihlíží. K námítce týkající se odtoku dešťové vody žalovaný odkázal na ust. § 6 odst. 4 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 268/2009 Sb.“), podle kterého se odvádění srážkových vod zajišťuje přednostně zasakováním. Podle projektované plochy komunikace není předpoklad k promáčení a znehodnocení pozemku. Tato námítka mohla a měla být uplatněna v územním řízení, neboť základní, nebo-li neproměnný charakter komunikace – tzn. dopravně technické znaky a začlenění pozemní komunikace do terénu, včetně způsobu odvodnění atd. může být právě jen předmětem územního řízení (§ 26 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění a § 17 následující vyhl. č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích v platném znění). Nad rámec projektové dokumentace správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí stanovil pod č. 32 podmínku, že v průběhu realizace stavby zajistí stavebník odpovídající podmínky pro řádné odvodnění staveniště, provádění stavebních prací nesmí negativně ovlivnit odtokové poměry v dané lokalitě. Žalovaný zdůraznil, že předmětem řádného stavebního řízení není zkoumání již existující stavby, ale soulad navrhované stavby s právními předpisy a územním rozhodnutím. Skutečnost, že v průběhu realizace stavby bylo stavební povolení zrušeno správním soudem, nemůže jít k tíži stavebníka a nemůže být na něj nahlíženo jako na původce nepovolené stavby, která má být buďto odstraněna nebo dodatečně povolena. Žalovaný neměl důvod v tomto řízení sám od sebe činit místní šetření, když projektová dokumentace nevyvolává pochybnosti o dostatečnosti navrhovaného řešení. Ze spisové

dokumentace žádné již nastalé ničení pěstované úrody na pozemku parc. č. X přívalovou vodou nevyplývá, když žalobci v řízení pouze vyjadřovali obavu z budoucího stavu. Toto tvrzení žalobci uplatňují až ve správní žalobě. K nápravě žalobci tvrzeného stavu slouží jiné instituty jako odstranění kolaudační vady či odstranění závad na stavbě, příp. náhrada škody. K námitce ohledně nevybudování sjezdů k nemovitostem žalobců a zbouraného oplocení žalovaný uvedl, že předmět stavebního řízení je definován žádostí stavebníka a v daném případě byla předmětem řízení pouze stavba samotné komunikace. Pro provedení sjezdu investor potřeboval právní vztah k pozemku, na němž má být sjezd vybudován a přestože byly vlastníkům nemovitostí zaslány příslušné smlouvy, nedošlo k dohodě, a proto nemohly být sjezdy vybudovány. V případě oplocení byla situace obdobná. Nic nebrání tomu, aby v budoucnu, v případě, že bude takový souhlas udělen, sjezdy, případně oplocení byly vybudovány. Není vadou projektové dokumentace, že předmětná komunikace tyto sjezdy neobsahuje, neboť sjezdy nepodléhají stavebního povolení, ani ohlášení a lze je řešit samostatně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku jako stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 10. 2007 č. j. SÚ/18/2003/06/Ra bylo rozhodnuto o umístění stavby „Silnice I/48 Rychaltice – Frýdek-Místek“ na pozemcích v katastrálních územích Rychaltice, Fryčovice, Chlebovice, Lisůvky a Místek, kdy součástí objektové soustavy tohoto územního rozhodnutí byla také stavba SO 129 Příjezdová komunikace ke Stolárně v Rychalticích. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2009. Žadostí doručenou stavebnímu úřadu dne 13. 8. 2013 požádal stavebník o vydání stavebního povolení na stavbu SO 129b Příjezdová komunikace ke Stolárně v Rychalticích. Výzvou ze dne 9. 9. 2013 byl stavebník vyzván k odstranění nedostatků žádosti, jelikož této výzvě nevyhověl, stavební úřad usnesením ze dne 3. 1. 2017 č. j. MMFM 599/2017 řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal stavebník odvolání, jemuž bylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2017 č. j. MSK 13915/2017 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Po odstranění vad žádosti stavební úřad oznámením ze dne 12. 4. 2017 č. j. MMFM 50388/2017 oznámil zahájení stavebního řízení a současně účastníky řízení vyzval k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemu jim stanovil lhůtu a současně je informoval o zásadě koncentrace řízení. Žalobci uplatnili své námitky písemným podáním ze dne 24. 4. 2017. Žalobci vznesli tyto námitky:

Veřejná příjezdová komunikace ke stolárně je technicky zcela nevyhovující, neboť není možné bezpečné oboustranné projetí dvou protijedoucích nákladních vozidel, neboť šířka komunikace je v tomto ohledu nevyhovující. Při častém vyhýbání se dvou či více protijedoucích automobilů dojde nesporně k poškození nezpevněné 0,5 m široké krajnice, neboť zde není žádný prostor pro bezpečné vyhnutí. Lze také důvodně přepokládat, že při střetu dvou protijedoucích nákladních automobilů dojde i k vyjetí z této komunikace na pozemek žalobců a k jeho poškození. Dále žalobci namítli nevyhovující způsob odtoku dešťové vody s ohledem na klopení komunikace a vznik škody na úrodě. Navržené řešení je technicky i právně nevyhovující, čímž dojde k porušení vlastnických práv. Za další žalobci namítli, že z předmětné komunikace měly být vybudovány sjezdy k jejich nemovitostem a plot s betonovou podezdívkou a vraty, s čímž se již nepočítá. Žalobci uvedli, že je jim známo, že v minulosti byl dán nesouhlas jejich právních předchůdců s výstavbou sjezdů, plotů a vrat, ale v současné době jsou žalobci ochotni souhlas udělit, neboť návaznost komunikace na pozemky žalobců po stránce technické i bezpečnostní zbudování sjezdů vyžadují. Dále žalobci namítli, že považují za vážné bezpečnostní riziko, jestliže komunikace má být bez jakéhokoliv dopravního značení, a to i pro absenci řádného dopravního

značení na křižovatce pod mostem u vjezdu na komunikaci, kde v důsledku točivého průběhu stávající komunikace hrozí při plném provozu po odbočení na tuto komunikaci střet s protijedoucím vozidlem od stolárny. Žalobci namítli nevyhovující technické řešení navrhované komunikace, a to z hlediska nedostatečné šíře, nebezpečnosti krajnice, sklonu komunikace pro účely odtoku dešťové vody, nezahnutí vybudování sjezdu na pozemek včetně oplocení a vrat a absenci jakéhokoliv dopravního značení (závěrečné shrnutí). Závěrem navrhli, aby bylo provedeno místní šetření. Součástí správního spisu je fotodokumentace příjezdové komunikace včetně domu a zahrady žalobců s datem 27. 4. 2017. Dále je součástí správního spisu fotodokumentace označená č. j. MMFM 114358/2017 (č. l. 51). Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 9. 8. 2017 č. j. MMFM 99495/2017 bylo vydáno stavební povolení pro stavbu. Námitky žalobců byly zamítnuty s odůvodněním obsaženým na str. 9 – 11 prvostupňového rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání totožného obsahu, jaký má následně podaná správní žaloba. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. O jednotlivých žalobních tvrzeních uvážil krajský soud takto:

Námitkou vztahující se k účelu příjezdové komunikace a jejím parametrům (žalobní bod I) se zabýval již stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí (str. 9) tak, že odkázal na normu ČSN 736109 Projektování polních cest, které kategorie povolované komunikace odpovídá, což blíže rozvedl a následně zdůraznil, že námitka s ohledem na její charakter měla být uplatněna v územním řízení. V podstatě na shodnou odvolací námitku reagoval žalovaný (str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí) odkazem na ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona a jeho porovnání s ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, kdy každé z těchto ustanovení řeší typově jiné námitky, tj. v prvním případě námitky proti umístění stavby a v druhém případě námitky proti stavebnímu povolení. Dále zdůraznil princip koncentrace řízení, pokud jde o námitky, které měly být uplatněny v řízení územním. Následně žalovaný vyhodnotil, že vzhledem k charakteru námitek týkajících se parametrů předmětné komunikace v porovnání s normou ČSN 736109 se jedná o námitky, které měly být uplatněny v řízení územním. Krajský soud se s tímto hodnocením správních orgánů obou stupňů zcela shoduje, neboť z obsahu vznesené námitky jednoznačně vyplývá, že se dotýká umístění stavby v krajině, čemuž ostatně odpovídají i kritéria obsažená v označené ČSN, z níž žalobci ve své argumentaci vycházejí. Krajský soud proto dospěl k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu, když správní orgány posoudily charakter této námitky v souladu s právní úpravou.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobci namítli nevybudování sjezdů k nemovitostem a nevybudování oplocení. Také u této námitky částečně argumentují označenou ČSN, když zdůrazňují, že byl pominut jeden z účelů polní cesty, jímž je zpřístupnění pozemků vlastníkům. Mají rovněž za to, že pakliže ČSN ukládá povinnost napojení pozemků vlastníkům na polní cestu, nelze souhlasit s tím, že vybudování sjezdů není součástí posuzovaného řízení. Správní orgán I. stupně se s touto námitkou vypořádal na str. 10 pod bodem 5 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že v předloženém projektu se s vybudování sjezdu na pozemky žalobců již nepočítá, stejně jako se nepočítá s výstavbou plotu s betonovou vyzdívkou a vraty, a to pro nesouhlas vlastníků pozemků (právních předchůdců žalobců). Pokud žalobci uvedli, že v současnosti jsou ochotni tento souhlas udělit, stavební úřad toto tvrzení nereflektoval, neboť pro neexistenci dohody s vlastníky se sjezdy nestaly součástí povolované stavby. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí zopakoval, že předmětem řízení o vydání stavebního povolení je pouze stavba samotné komunikace a sjezdy ani oplocení nejsou součástí projektové dokumentace, proto nemohou být ani předmětem rozhodnutí. Současně zdůraznil, že i tato námitka svou povahou přístupu k nemovitostem spadá do okruhu námitek, které měly směřovat do územního řízení. Krajský soud se také v tomto případě ztotožňuje s vypořádáním správních orgánů obou stupňů, kdy z výroku prvostupňového rozhodnutí je seznatelné, že námitka absence vybudování sjezdů a oplocení jde mimo předmět

řízení. Lze také přisvědčit argumentaci správních orgánů obou stupňů, že vymezení předmětu řízení je v dispozici stavebníka a správním orgánům nezbyvá než respektovat obsah podané žádosti o stavební povolení. Tak se tomu stalo i v posuzované věci. Krajský soud ani tento žalobní bod důvodným neshledal. Pro úplnost uvádí, že tyto otázky mohou být předmětem jiného řízení, jehož předpokladem však bude dohoda stavebníka s vlastníky nemovitostí.

8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobci namítli, že nebylo vyhověno jejich požadavku dopravního značení, což představuje ohrožení majetku a zdraví uživatelů příjezdové komunikace. Správní orgán I. stupně se se shodnou námitkou vypořádal na str. 10 – 11, bod 6 prvostupňového rozhodnutí tak, že ji zamítl s tím, že komunikace je vedena v rovinatém terénu a v přímém přehledném úseku, není napojena na silnici II/486, ale navazuje na stavební objekt SO 129a, který není předmětem stavebního řízení. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí aproboval závěry stavebního úřadu s tím, že odpovídají projektové dokumentaci a fotodokumentaci, jež jsou součástí správních spisů. Dále poukázal na obecnou povinnost účastníků silničního provozu danou ust. § 4 písm. a) a b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) s tím, že tyto obecné povinnosti platí i na pozemních komunikacích, kde není pro jejich malý dopravní význam a předpokládané dopravní zatížení umístěno žádné dopravní značení. Současně poukázal na ust. § 2 písm. w) zákona o silničním provozu, podle kterého se za křižovátku nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Krajský soud citované vypořádání správních orgánů obou stupňů s touto námitkou žalobců má za akceptovatelné, odpovídající obsahu správních spisů a logicky opodstatněné. Žalobní tvrzení, že se správní orgány s touto námitkou nevypořádaly, je v rozporu s odůvodněními rozhodnutí obou stupňů. Žalobci v podané žalobě argumentaci správních orgánů žádným nosným způsobem nerozporovali. Toliko setrvávají na svém původním názoru, který stále opakují. Proto soud ani toto žalobní tvrzení důvodným neshledal.
9. V žalobním bodě 5 žalobci namítli mnohaletou nečinnost stavebního úřadu, kterou vytvářel podmínky pro porušování zákona. Krajský soud toto žalobní tvrzení považuje za nepřipadné, neboť celková délka správního řízení není skutečností, kterou by měl přezkoumávat v rámci soudního přezkumu konkrétního správního rozhodnutí. Je pravdou, že správní řízení v této věci probíhá několik let a představuje souhrn navazujících procesních i meritorních rozhodnutí a také rozhodnutí soudních vydaných v rámci soudního přezkumu, čímž se délka správního řízení rovněž prodloužila. Pokud však žalobci zastávali někdy v průběhu správního řízení názor, že správní orgány jsou nečinné a že správní řízení vykazuje neodůvodněné průtahy, pak mohli a měli reagovat žalobou na soudní ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 a násl. s. ř. s. Pokud tak neučinili, nelze v přezkumném řízení, jež se vztahuje ke konkrétnímu meritornímu rozhodnutí stavebního úřadu, potažmo žalovaného takové skutečnosti namítat.
10. Dále se krajský soud zabýval důvodností žalobního bodu 2, v němž žalobci namítli nevhodné řešení odtoku dešťové vody z předmětné komunikace. Správní orgán I. stupně se se shodnou námitkou vypořádal na str. 10 pod bodem 4 tak, že se jí vyhovuje podmínkou č. 32 tohoto rozhodnutí. Podmínka 32 stanoví, že *v průběhu realizace stavby zajistí stavebník odpovídající podmínky pro řádné odvodnění staveniště. Provádění stavebních prací nesmí negativně ovlivnit odtokové vlivy v dané lokalitě.* Dále stavební úřad k této námitce uvedl, že podélný návrh komunikace co nejvíce kopíruje stávající terén a charakterem odpovídá stávající příjezdové komunikaci, takže nedochází ke změně odtokových poměrů v okolí. Nově navržená komunikace má stejný odvodňovací princip, tedy odvod vody do okolního terénu, kde bude docházet k zasakování, systém odvodnění zůstává zachován stejný. Rovněž odkázal na ust. § 6 odst. 4 vyhl. č. 268/2009 Sb. a doplnil, že dle

projektové dokumentace není předpoklad k podmáčení a zhodnocení pozemků. rovněž uvedl, že také tato námitka měla být uplatněna v územním řízení.

11. V podaném odvolání žalobci k vypořádání této námítky namítli, že původní komunikace, dnes již zcela zaniklá, byla klasickou přírodní polní cestou bez jakékoliv regulace a dešťová voda do okolních zahrad nikdy nestékala. Namítli, že byla provedena podstatná regulace s příčným sklonem, takže dešťová voda při vyšší úrovni navržené komunikace nad terémem zahrad bude na tyto stékat a vsakovat do okolního terénu. Žalobci označili vypořádání námítky stavebním úřadem za rozporné, označili za nepravdivé tvrzení, že nedochází ke změně odtokových poměrů, vypořádání námítky označili za účelové a nepravdivé. Rovněž namítli, že se nemůže jednat o námitku náležející do územního řízení, neboť v jeho průběhu není projektová dokumentace, která by věc řešila, k dispozici. Rovněž zpochybnili „vyhovění“ námitce podmínkou č. 32, když její obsah je zcela obecný a ke konkrétní námitce neuvádí ničeho.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí námitku odvodnění vypořádal na str. 6, tak že aproboval stanovisko stavebního úřadu, včetně toho, že námitka měla být uplatněna v územním řízení a doplnil, že zasakování srážkových vod je řešeno již tím, že pozemní komunikaci tvoří rovněž na obou stranách umístěné nezpevněné krajnice z kameniva, které slouží také k zasakování srážkových vod z této komunikace (nikoliv z okolního terénu).
13. Krajský soud vypořádání této opakující se a konkrétní námítky žalobců správními orgány obou stupňů považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Předně se neztotožňuje s tvrzením správních orgánů osobu stupňů, že se jedná o námitku, která svým charakterem spadá do územního řízení. Krajský soud má shodně s žalobci za to, že otázka odvodnění je otázkou stavebně technického řešení stavby a podmínek provedení stavby, takže její místo nemůže být v řízení územním, ale v řízení stavebním. Správním orgánům je dále nutno vytknout, že se se zcela konkrétními námitkami žalobců vypořádaly velmi povrchním a nedostatečným způsobem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ohledně vypořádání námítky odvodnění rozporné, když se v něm tvrdí, že námitce se vyhovuje podmínkou č. 32 stavebního povolení. Tato podmínka se obsahu vznesené námítky totiž vůbec netýká, protože stanovuje povinnosti stavebníka pro období průběhu stavebních prací. Podmínka se tak s obsahem vznesené námítky zcela míjí. Navíc správní orgán I. stupně v další části vypořádání této námítky (str. 10 bod 4, druhý odstavec) jednoznačně označil námitku za nedůvodnou a tedy jí nevyhověl. Tvrdí, že ke změně odtokových poměrů nedochází a princip odvodnění zůstává zachován. V podaném odvolání pak žalobci zcela konkrétně namítali, že ke změně odtokových poměrů dochází minimálně ze dvou důvodů. A sice, že stávající komunikace je oproti původní polní cestě ve vztahu k nemovitostem žalobců umístěna výše, což vytváří jiné podmínky pro stékání dešťové vody do zahrad a jednak byla vybudována s příčným sklonem, což představuje podstatnou regulaci oproti dřívějším poměrům. Žalobci také namítli rozpornost vypořádání námítky stavebním úřadem. Přes opět zcela konkrétní námítky je vypořádání žalovaného (str. 6, odst. 6 napadeného rozhodnutí) pouze opakováním závěrů stavebního úřadu s doplněním toliko v tom, že zasakování srážkových vod je řešeno také nezpevněnými krajnicemi z kameniva na obou stranách komunikace. Takovéto vypořádání odvolací námítky považuje krajský soud za zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné, odporující ust. § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), podle něhož je odvolací orgán povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K tomu v posuzované věci nedošlo, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo procesní vadou, jež mohla mít vliv na jeho zákonnost. Ani odkaz na právní předpis (vyhl. č. 268/2009 Sb.), který upřednostňuje odvodnění formou zasakování, nemůže bez dalšího obstát, zvláště když dle fotodokumentace, jež je součástí správních spisů, je povrch komunikace částečně vysypaný šterkem nebo kamenivem, tedy skutečně již nejde o „přírodní“ polní cestu, jak zmiňují žalobci.

Správní orgány nevyhodnotily, zda případně jak tato změna v kontextu dalších změn popsaných žalobci (vyvýšení komunikace nad úroveň pozemků žalobců a změna sklonu) může vsakování dešťových vod ovlivnit. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem s námitkami účastníků platí tím spíše pro odvolací správní orgán, neboť samotným smyslem a účelem odvolacího řízení je právě přezkum správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání (srov příměřeně rozsudek Krajského soud v Praze ze dne 28. 7. 2014 sp. zn. 47 A 32/2012).

14. Na základě argumentace k žalobnímu bodu 2 krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšným žalobcům vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacené soudní poplatky ve výši 6 000 Kč a dále náklady za právní zastoupení, a to za 4 úkony právní služby po 2 480 Kč a 4x režijní paušál po 300 Kč (ust. § 6 odst. 1 § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhl. č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náklady za právní zastoupení byly v souladu s ust. § 35 odst. 10 s.ř.s. zvýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobců povinen uhradit podle zvláštního právního předpisu. Náklady za právní zastoupení tak činí částku 13 455 Kč. Celkově činí náklady řízení částku 19 455 Kč.
16. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. listopadu 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu